

Uns mesos crucials (1). Una mala notícia... que pot no ser-ho tant

written by Joan Fonollosa | 4 de setembre de 2021

Els mesos de setembre i octubre que tot just estem encetant s'endevinen crucials per a la independència (o no) de Catalunya. En aquesta sèrie de tres articles intentaré justificar aquesta afirmació explicant les raons que em porten a creure-ho i com crec que hem d'actuar.

El mes de setembre ha començat amb una mala notícia: la consellera Ponsatí anuncia que es desvincula del Consell per la República. De fet, segons ella mateixa diu, ja feia mig any que no hi participava, però per les raons que sigui no ho ha fet públic fins ara.

No és una bona notícia. Que una persona tan compromesa amb la independència i que parla tan clar deixi l'únic organisme –mínimament gran, si més no– que a hores d'ara encara no ha renunciat explícitament a fer la independència, no és gens bo.

Però potser també té algun element positiu. És un toc d'atenció molt seriós que ens acara de manera explícita amb la constatació d'un fracàs. El Consell per la República, tal com està a hores d'ara, és una eina malmesa. I això es veu clarament en el nombre d'afiliats: cent mil persones és sens dubte un fracàs: per anar bé haurien (hauríem) de ser pel cap baix tres o quatre vegades aquesta xifra.

A què és degut això? Per què el CxRep no funciona, si ho té tot per funcionar? És una entitat privada, situada a Bèlgica i per tant legalment fora de l'abast de l'Estat, al capdavant hi ha el president legítim, destituït per obra i gràcia del 155 i pretén ser una eina transversal, independent dels partits, fins a esdevenir una mena d'administració oficiosa de la

República, una experiència que ja s'ha assajat amb èxit en el passat en altres indrets... Què ha fallat? Permeteu-me que deixi la resposta per a l'article següent.

Mentrestant, hi ha un grapat de coses per distreure'ns i fer que oblidem un fet tan important com aquest.

D'aquí a pocs dies tornem a tenir la Diada, amb la tradicional "manifestació de colors" de l'ANC i Òmnium. Però aquesta vegada es presenta farcida de dubtes: què cal fer? S'hi ha d'anar o no s'hi ha d'anar? Si s'hi va, hi ha el perill que els neoautonomistes que controlen la Generalitat s'apunten el mèrit i se sentin legitimats per dir que això de la independència va per llarg i per tant ja en parlarem d'aquí a deu o vint anys. Però si no s'hi va, seran els unionistes qui s'ho apuntaran i no pararan de dir que el suflé ja ha baixat i és hora de "reconciliacions" (i tres mil sentències, de passada).

Pocs dies després hi haurà –al·leluia, al·leluia!– la primera reunió de la famosa taula ja-no-sé-de-què, amb el no menys famós lema de *aquí-no-se-habla-de-ciertas-cosas*; o sigui que si al final hi va el *presidente* –quin exitàs, oi?– tornarà a haver-hi una bonica foto, moltes paraules amables i la tradicional pluja de milions que no arribaran mai. I qui dia passa any empeny. Això sí, la reforma del delictes de sedició *para el año que viene*, com les inversions sempre promeses i que mai no arriben. I el dèficit fiscal bé, gràcies.

Més o menys el mateix dia que es reuneixi la taula, tauleta o tamboret, s'inicia el procés electoral a l'Assemblea de Representants del Consell per la República, unes eleccions que es presenten més aviat desinflades i que, vist el que he dit abans de la consellera Ponsatí, es poden acabar de desinflar.

Les eleccions se celebraran els dies 29 a 31 d'octubre i clouran aquests dos mesos; mentrestant estarem força entretinguts, entretingudes i fins i tot *entretigudis* amb

qüestions d'allò més diverses: que si el retorn a les aules, que si la vacunació, que si els peatges, si s'ha d'obrir o no l'oci nocturn, la Ricarda, l'atur, la mala salut de ferro del català, l'aeroport, els desastres de la Colau, l'enèsima avaria de Rodalies –en dos mesos hi ha temps de sobres perquè n'hi hagi almenys una– i (que no falti!) un pres o altre (o presa) presumint que ha estat a la presó, com si això els autoritzés a donar-nos lliçons, i tot un reguitzell de coses tan llarg que no paga la pena d'imaginar... Ah, sí, també es parlarà amb indignació suprema dels tres mil represaliats... dels quals de seguida se n'oblidaran per poder-se centrar en les coses importants de la governació del mentrestant. Amb tota seguretat a Madrid faran una estupidesa o altra que permeti tornar a fer el ploricó una setmaneta i amb sort potser fins i tot es mori alguna patum, el record de la qual omplirà les portades durant un parell de dies. Tot perquè no es parli de l'elefant que continua, tossut, ocupant el centre de l'habitació: la independència com i per a quan?

Perquè, mireu: tot això és veritat. Tots són problemes greus i urgents, però tots tenen una cosa bàsica en comú: no està a les nostres mans resoldre'ls. Recordeu el famós pacte ERC-CUP de l'endemà de les eleccions? Què se n'ha fet? Per què no se'n parla? Per què ningú no controla si es compleix? Doncs per la mateixa raó d'abans: perquè tots sabien des del primer moment que era incomplible. Ni la Generalitat té prou recursos –ni probablement neurones, ni coneixements–, ni el nostre entranyable entramat de Tribunals –de (in)Justícia, de Comptes, Suprem, Constitucional i *tutti quanti*– deixaria passar els canvis legislatius que serien necessaris. Això sí: la comodíssima postura de sempre està assegurada: si res va bé és gràcies a nosaltres i tot el que vagi malament la culpa és de Madrid.

I el pobre poble què? Doncs com deia la Trinca, *nari nant, nari nant*.

En els propers articles faré una anàlisi de per què hem

arribat fins aquí i què podem fer per sortir-nos-en.